

Reportaga frá upptøkukvöldi hjá Føroya nýggjast – Drep innaru penu gentun

– Eg eri her, tí at eg, sum tær, ið byrjaðu hetta, at heimurin, mín heimur, Føroyar, er ein manschovonistisk hola – ok, tað haldi eg bara, tá ið heilt illa stendur til, og tað er av og á. – Reportaga um tær kulu kvinnurnar, sum seta kvinnuna í fokus í leiki, tónleiki og orðum.

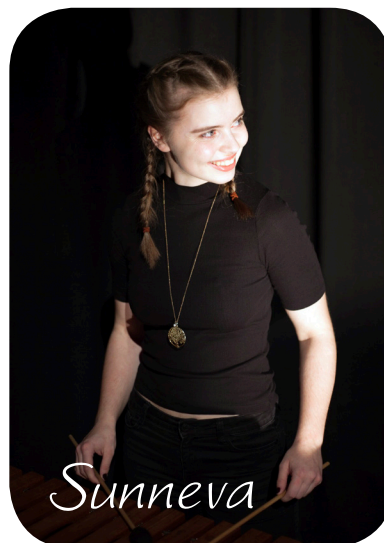
Elsa

Durita og Mariann

Katrín

Sunneva

Sunneva

Tjóðhild Patursson

Tveir rokkarar við holi á knænum, tveir snøggir og nydeligir klassiskir perkussionistar og tveir (smá/stór)ørðir sjónleikarar av bygð – hvat geri eg í grundini her?

Jú, eg eri væl her, tí at eg, sum tær ið byrjaðu hetta, halda, at heimurin, mín heimur, Føroyar, er ein manschovonistisk hola – ok, tað haldi eg bara, tá ið heilt illa stendur til, og tað er av og á – aðrar tíðir sakni eg bara eitt mál ið eisini rúmar mær, og nú teimum – rokkarin hann, pecausionisturin hann, sjónleikarin hann – passa tær inn í hesi orðini? Kunnu tær nakrantíð eiga orðini eins og aðrir rokkarar, perkussionistar og sjónleikarar – sovorðnir, hvørs kynsgøgn darla millum beinini? Ella er tað sjálvt málið, ið heldur summum/nógvum okkum frá at gera tað, ið vit djúpt hava hug til? Eg lati tankan fara framvið og

royni at finna konsentratióinina aftur.

Vit eru í holt við upptøkurnar til sjónbandalagið til nýggja staklagið 'Einaferð var tað eg...'. Hesar seks kulu konurnar/kvinnurnar/genturnar/

»Vit fremja symbolskt morð. Vit drepa og slóða fyrri at kunna skapa nakað nýtt. Tú mást slíta tey leysa frá tí sum er, og tí sum skal fara. Man skal leysríva seg fyrri at finna fram til nýggj útrykk. Og tað er ógvuliga komprimileyst, tú skalt drepa!«

damurnar, (vit kundu ikki koma ásamt um, hvat vit skuldu kalla tær - sum vit ikki kunnu koma ásamt um, hvussu vit skulu kalla so nógva annað við/á okkum konum/kvinnum/gentum/damum) høvdu spælt lagið inn fyrri nøkrum

døgum síðani, nú hoyrdu vit tað fyrri fyrstu ferð í stóru hátalarunum í Perluni - fyrri fyrstu ferð av 76 ferðum hetta langa kvöldið.

DREPARAEYGU VIÐ MASKARA
Teir seks tónleikararnir (áh sum mær dámar illa hesi maskulinu orðini í dag! Orðini smakka eyka illa mánamorgnar. Maskulinu orðini sum onkusvegna allíkavæl skulu fevna um okkum øll – er

tað ofta øvugt?) vóru uppi á loftinum og gjørdur seg klárar. Klæðir lógu spjodd út um alt gólvið, smúkkur lógu pent á einum borðið, og hitt einasta speglið í rúminum fekk ikki frið fyrri eygum ið blivu størri og størri fyrri hvørja ferð maskarain kíndi eygnavippunum. Tónleikurin rungaði í hátalarunum: 'Drep, drep, drep!' sungu røddirnar - bæði tær í hátalarunum og tær við maskaruni framanfyri speglinum. Jú, tað er heilt vist, at maskara ger dreparaeygu meira intens. Allir rokkarar áttu at brúkt maskara – kanska.

TEY FLÓTA HAR EG IKKI GRYNNI
Eg sat í sofuni undir liðini á instruktørinum og tónleikaranum sum hevði gjørt lagið, royndi at slappa av, men kenslan av ikki at passa inn, hon órógvandi meg so illa. Her sat Búi Dam, instruktørurin og lagskrivarin, ein sovorðin sum eg sá upp til sum